

Verweg, dichtbij

Ze stond voor het venster en keek naar de waterdruppels, die over het glas stroomden. Het was een regendag, een donkere dag waarop je geen zin hebt om iets te doen. Ook al was iedereen thuis, toch was er een stilte. Kinderen waren boven, waarschijnlijk aan het chatten met vrienden. Haar man zat voor de computer. Er was niemand om te praten. Ze keek naar de vallende bladeren van de bomen en ze dacht aan het verleden.

Tien jaar geleden vertrok haar man naar België om te werken. De scheiding was ondraaglijk en na een paar maanden verliet ze haar werk en haar vrienden en ze ging naar haar man in België. Het belangrijkste was om samen te zijn en daarvoor wilde ze alles doen. Ze bezocht Brussel, volgde Nederlandse les, ze zocht een baan en ze wachtte op haar man, die na het werk thuis terugkeerde. Dat waren prachtige momenten. Ze aten samen, ze praatten veel en terwijl ze knuffelden, planden ze de toekomst.

Na een jaar kreeg ze eerst een zoon en twee jaar later een dochter. De kinderen waren haar geluk maar het leven gaat altijd sneller en ze hadden niet veel tijd meer om samen te praten. Soms had ze de indruk dat ze burens in hun eigen huis waren geworden. Hun gesprekken waren beperkt tot vragen: “kan je de kinderen naar school brengen of van school halen?” of “ wat moet ik kopen?”

Ook al geloofde ze dat haar plek hier was, toch voelde ze zich soms echt eenzaam. Ze had het besef dat zij en haar man uit elkaar groeiden en ze vond dat echt jammer. In hun dagelijkse routine verloren ze hun weg naar elkaar en geen van hen kon de eerste stap zetten.

Een paar dagen geleden had ze gehoord op de radio dat wiskunde een relatie kan redden. Het betrof het nummer twee: elke twee weken moet je met twee naar het restaurant gaan, elke twee maanden breng je het weekend alleen met twee door en elke twee jaar ga je gewoon op vakantie met twee.

Ze keek naar haar man, die steeds voor de computer zat en ze vroeg: “en als we eens weg gingen om iets te drinken?” hij keek haar verrast aan en vroeg: “in zo’n regen?” “ja, in zo’n regen” – ze draaide haar hoofd opnieuw naar het raam en ze dacht dat ze de uitstap moest vergeten. Tegelijkertijd benaderde hij haar langs achter, omhelsde hij haar en kuste in haar nek. “Doe je regenjas aan met kap” – zei hij liefdevol. En ze gingen, dicht bij elkaar, de regen in.